

РЕШЕНИЕ

№ 440

гр. В., 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., 13 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Сияна Геннадиева

при участието на секретаря Цветанка Ив. Кънева
като разгледа докладваното от Сияна Геннадиева Административно
наказателно дело № 20233110205111 по описа за 2023 година

Производството е образувано по жалба на И. Л. К. против НП № 23-0819-001267/04.05.2023г. на Началник група в сектор ПП при ОД на МВР - В., с което му е наложено административно наказание :

- “ГЛОБА” в размер на 50 лева, на основание чл. 183 ал.4 т.7 от ЗДП;
- “ГЛОБА” в размер на 50 лева, на основание чл. 181 т.1 от ЗДП;
- “ГЛОБА” в размер на 10 лева, на основание чл. 183 ал.1 т.1 пр.1 от ЗДП;
- “ГЛОБА” в размер на 10 лева, на основание чл. 183 ал.1 т.1 пр.2 от ЗДП;

Жалбоподателят моли съда да отмени наказателното постановление.

В съдебно заседание редовно призован, не се явява, не се представлява. Депозирана е молба от адв. А. със становище по хода на делото и писменни съображения чрез която моли НП да бъде отменено.

Въззиваемата страна в съдебно заседание редовно призована, не се явява и изразила е писмено становище по делото и моли за юристконсултско възнаграждение.

След преценка на доводите на жалбоподателя и с оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа и правна страна следното:

На 06.03.2023г. около 16.13 часа в гр. В., по бул.“Р.“ в посока ул.“Д.“, въззивникът управлявал л.а. с ***ато не използвал обезопасителен колан по време на движение, с който е оборудван автомобила. След като полицейските служители забелязали автомобил, чийто водач не си е поставил обезопасителен колан го спрели за проверка. В хода на проверката на документи било установено, че въззивника управлява МПС, което не е преминало годишен технически преглед. В хода на проверката въззивника не представил доказателства, че МПС е преминал годишен технически преглед. Водачът възз.К. не носил в себе си и не представил на полицейските служители извършващи проверка на място СУМПС и контролен талон към него.

За констатираните нарушения бил съставен бил акт за установяване на административно нарушение. С АУАН се повдига конкретно обвинение срещу конкретно лице, като основното му предназначение е да определи предмета на доказване, а от там и рамките, в които ще се осъществява правото на защита. В случая в АУАН са посочени изискуемите реквизити съгласно чл. 42 от ЗАНН. Акта е бил предявен на нарушителят, като същият го подписал без възражения.

Въз основа на констатациите в АУАН АНО издал атакуваното наказателно постановление.

Като непротиворечиви, конкретни и логични, съдът кредитира изцяло показанията на депозирани в с.з. от свидетелите М. и П.. Техните показания изцяло кореспондират помежду си, допълват се взаимно и се подкрепят от останалите писмени доказателства кредитирани от съда. Няма нито едно доказателство, което да хвърли съмнение в безпристрастността на органите на реда по конкретния казус. Същите последователно и непротиворечиво изложиха своите възприятия за развилата се ситуация в процесния ден. Дватама свидетели са категорични, че са възприели управлението на автомобила от въззивника без да използва обезопасителен колан. В тази връзка, те посочиха както позицията, от която са наблюдавали управлението на автомобила и неговия водач, така и бяха категорични по отношение на нарушението. Свидетелите дават показания и за факта, че МПС не е било преминало технически преглед, водача не е представил документи за правоуправление. Поради всичко гореизложено показанията им се ценят с

доверие от настоящия съд.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства по АНП, които преценени в тяхната взаимносвързаност са логически свързани и последователни, поради което съдът ги кредитира.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му, и справедливостта на наложеното, административно наказание прави следните изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срока на обжалване от надлежна страна и е приета от съда за разглеждане.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган - от Началник група в сектор ПП при ОД на МВР - В..

В хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения. Наказателното постановление е било издадено в шестмесечния преклузивен срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН. Вмененото във вина на въззивника нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава.

Въззивникът не е ангажирал доказателства или свидетели оборващи констатациите на полицейските служители отразени в АУАН, докладни и др. писмени документи приложени по делото.

Съгласно специалната разпоредба на [чл.189, ал.2 от ЗДвП](#), редовно съставените актове за установяване на нарушенията по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Констатациите в съставения АУАН не са оборени от установените факти в хода на съдебното производство. Жалбоподателят не е ангажирал доказателства, които да опровергават отразените в акта констатации. АУАН е редовно съставен и съдържа съществените реквизити, предвидени в нормата на [чл. 42 от ЗАНН](#). Събраните във въззивното производство гласни доказателства чрез разпита на свид. М. и П. кореспондират с констатациите в съставения акт.

Съдът намира, че административнонаказващият орган правилно е приложил материалния закон, като е констатирал нарушения по чл. 137А ал.1 от ЗДП и е сътнесъл нарушенията към административнонаказателната

отговорност по чл.183 ал.4 т.7 от ЗДП, като е наложил наказание "Глоба".

В този смисъл съдът намира, че правилно АНО е определил и размера на наказанието, който е императивно определен от законодателя.

Съдът не споделя възраженията изложени в жалбата, че АНО не е посочил мотиви за определяне размера на наказанието глоба, нито е обсъдил личната и генералната превенция, тъй като както бе посочено по-горе санкцията предвидена за нарушение по чл.137А ал.1 от ЗДП е императивно посочена от законодателя, а именно глоба в размер на 50 лева. В този случай АНО не е задължен да изследва характеристични данни на нарушителя, нито да съобразява размера на глобата с оглед генералната и специалната превенция на наказанието, още повече, че видно от справка за водача приложена от АНО въз.К. е бил множество пъти санкциониран за управление на МПС без обезопасителен колан.

По направеното възражение, че не е посочена категорията на МПС съда счита, че това не е процесуално нарушение след като е посочен марката и модела на МПС.

В настоящият случай по безспорен начин бе доказана вината на въззивника и извършеното нарушение - управление на автомобила без да се използва обезопасителен колан. И двамата свидетели са възприели, че управлява автомобила без колан. Свид.М. е категоричен, че въззивника е управлявал автомобила без поставен обезопасителен колан. Това обстоятелство не е оспорено по никакъв начин. Автомобила е бил спрял за проверка в светлата част на денонощието и свидетелят е имал възможност да възприемат категорично липсата на поставен обезопасителен колан. Поради това и съдът приема, че възведеното нарушение е безспорно установено.

Съдът намира, че с действията си въззивникът е осъществил от обективна и субективна страна състава на административното нарушение по чл.137а, ал.1 ЗДвП, съгласно която водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. В конкретния случай жалбоподателят, като водач на пътно превозно средство, е управлявал същото без да използва обезопасителен колан, с който моторното превозно средство е било оборудвано. Следователно законосъобразно е ангажирана административнонаказателната

отговорност на нарушителя.

Съдът, противно на изразената позиция на въззивника, намери, че както в АУАН , така и в НП са описани всички признаци на състава на нарушението, което не затруднява правото на защита на обвиненото лице: посочени са датата и мястото на извършване на нарушението, както и факта на управление на превозното средство от въззивника без обезопасителен колан с което се изчерпват елементите от състава на нарушението.

По пункт втори от НП:

Съгласно разпоредбата на [чл.147, ал.1 от ЗДвП](#), регистрираните моторни превозни средства и теглените от тях ремаркета, с изключение на пътните превозни средства на поделенията на въоръжените сили, мотопедите и пътните превозни средства с животинска тяга, подлежат на задължителен периодичен преглед за проверка на техническата им изправност, като условията и редът за извършване на прегледа на превозните средства, с изключение на мотопедите, самоходните машини, колесните трактори и ремаркетата, теглени от тях, се определят с наредба на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията съгласувано с министъра на вътрешните работи. От посоченото нормативно съдържание на [чл.147, ал.1 от ЗДвП](#) следва извода, че законовата разпоредба регламентира изискване за задължителен периодичен преглед на регистрираните МПС за проверка на техническата им изправност, без да вменява конкретно задължение на определено лице. При сравнителното тълкуване на нормата на [чл.147, ал.1 от ЗДвП](#) със санкционната разпоредба на [чл.181, т.1 от ЗДвП](#) /предвиждаща административнонаказателна отговорност за собственика на МПС или длъжностно лице, което не го представи в законоустановения срок за технически преглед/, се следва извода, че задължението по [чл.147, ал.1 от ЗДвП](#) е за собственика на автомобила. Не е спорно, че санкционираният за нарушение на [чл.147, ал.1 от ЗДвП](#) водач на водач на автомобила е негов собственик и поради което за него е съществувало задължение да го представя за технически преглед. Предвид наличието на изрично предвидено в ЗДвП задължение за водач на МПС, който е собственик на превозното средство, да го представя за проверка на техническата му изправност, съответно на собственика да се налага административно наказание по общата санкционна норма на [чл. 185 от ЗДвП](#), за нарушение на [чл.147, ал.1 от ЗДвП](#).

В този смисъл е и константната съдебна практика. Наказанието е определено съобразно в посоченият в санкционната норма размер и съда не може да го измени.

По пункт трети от НП:

Съгласно чл.150 от ЗДвП, всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл.152 ал.1 т.3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл.152, ал.1, т. 4”.

Установено е, а и не се оспорва че при извършената проверка въззивника не е носел свидетелство за правоуправление на МПС и контролен талон към СУМПС. С разпоредбата на чл.100 ал.1 т.1 от ЗДП е въведено задължение водачите на МПС да носят тези документи. Въззивникът не е изпълнил това си задължение, поради което и правилно му е било наложено наказание на основание 183 ал.1 т.1 пр.1 от ЗДП , където именно е предвидена санкция за водач на МПС, който не носи СУМПС.

Правилно са били наложено наказание „глоба” в размер на 10лв., чиито размер е императивно посочен в закона.

Нарушението е формално и е довършено с факта на неносене на СУМПС. С това си поведение, изразяващо се в бездействие, въззивника е осъществил от обективна страна фактическия състав на вмененото му нарушение, а от субективна деянието е извършено умишлено, тъй като водачът е съзнавал задължението си да носи документите за правоуправление, съзнавал е, че не го носи и представя за проверка, като е предвиждал общественоопасните последици, изразяващи се в самото деяние, и пряко ги е целял.

Законосъобразно административнонаказателна отговорност на жалбоподателя е ангажирана по реда на [чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП](#), като предвиденото административно наказание е във фиксиран размер, а именно – глоба 10 лева, каквато глоба е наложена с процесното наказателно постановление на въззивника за нарушението по [чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП](#).

Доколкото нарушението не се отличава по никакъв начин от всички останали случаи на подобни нарушения, не се отличава с по –ниска степен на обществена опасност то нормата на чл.28 от ЗАНН се явява неприменима. Нарушението не е маловажно.

В случая АНО е дал правилна квалификация на извършеното нарушение и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 183, ал.1, т.1 от ЗДП доколкото именно тя предвижда санкция за водач който не носи определените документи - свидетелство за управление, контролен талон и свидетелство за регистрация на управляваното моторно превозно средство.

С оглед на всичко изложено по-горе съдът счита, че НП е правилно и законосъобразно постановено, същото не страда от пороци, които го правят процесуално недопустимо и като такова следва да бъде потвърдено.

Поради изложеното до тук съдът намира, че постановлението в пункт 3 е правилно, обосновано и законосъобразно, и като такова следва да бъде потвърдено.

По пункт четвърти от НП:

Правилно АНО е приел, че въз.К. е извършил нарушение на чл. 100 ал.1 т.1 пр.2 от ЗДвП в редакцията на правната норма към датата на проверката, тъй като на посочената в АУАН и НП дата, не е носил и не е представил пред проверяващите КТ към СУМПС. Правилно АНО е наложил санкция на основание чл.183 ал.1 т.1 пр.2 от ЗДвП в редакцията на нормата към датата на издаване на НП, като наложеното административно наказание : „Глоба” от 10лв. е в абсолютния размер, предвиден от санкционната норма, поради което съдът ги намира за справедливи и е лишен от възможност да ги ревизира. Съгласно разпоредбата на чл.189з от ЗДвП, за нарушения по този закон не се прилагат чл.28 и 58 г от ЗАНН, поради което съдът не счита за необходимо да излага аргументи. Въпреки горното към настоящия момент има промяна в разпоредбата на чл.100 ал.1 от ЗДвП/ ДВ бр.67 от 2023г./, като е отпаднало задължението да се носи КТ към СУМПС. Промяна има и в разпоредбата на чл.183 ал.1т.1 от ЗДвП и към настоящия момент не е предвидена санкция за водач, който не носи КТ към СУМПС. Съгласно разпоредбата на чл.3 ал.2 от ЗАНН, ако до влизане в сила на НП последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. Предвид горното, тъй като към настоящия момент е отпаднала наказуемостта

за съответното нарушение и неносенето на КТ към СУМПС не осъществява състав на нарушение, НП следва да бъде отменено на основание чл.3 ал.2 от ЗАНН.

При цялостната проверка на атакуваното НП, настоящият съдебен състав не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 от ЗАНН – относно описание на нарушението. В акта е направено пълно и детайлно описание на нарушението, датата и мястото на извършване, както и на обстоятелствата при които е извършено. Посочени са и законовите разпоредби, които са нарушени. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя – трите имена, адрес и ЕГН. Както в акта така и в НП са посочени дата и място на извършване на нарушението, обстоятелствата при които е извършено. Налице е единствено между фактическо обвинение и приложената санкционна разпоредба, които са формулирани ясно и недвусмислено. Поради това, съдът не споделя възражението на въззивника, че в хода на АНП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до нарушаване на правото му на защита.

Спазено е от страна на административно - наказващия орган на изискването на чл.57, ал.1 от ЗАНН, а именно в издаденото наказателно постановление да бъде дадено пълно описание на нарушението, на обстоятелствата, при които е извършено, на доказателствата, които потвърждават извършеното административно нарушение.

Формално двата акта съдържат описание на нарушението, посочени са обстоятелства, при които същото е извършено, срещу АУАН не са били подадени възражения, спорни и неизяснени обстоятелства не е имало и в хода на проведеното ДП, поради което АНО е преценил, че не следва да извършва разследване на спорни обстоятелства.

След проверка на издаденото наказателно постановление и преценка на доводите на въззивника, съдът намери, че следва да потвърди наказателното постановление като правилно и законосъобразно издадено по пунктове първи, втори и трети, а по пункт четвърти да го отмени.

И като съобрази горните обстоятелства и баланс на отегчаващите и смекчаващите адм.наказателната отговорност обстоятелства съдът счете, че така наложеното на въззивника наказания се явяват адекватни на установените нарушения. Поради това съдът прецени, че следва да потвърди

така определените в НП наказания.

Не са налице основания за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. На първо място както бе споменато по-горе това не е инцидентна проява на въззивницата. Обстоятелствата, че от нарушението няма настъпили вредни последици, не е в състояние да квалифицират случая като маловажен по смисъла на цитираната разпоредба. Процесното нарушение както бе спомената по-горе е от категорията на т. нар. „формални“ нарушения, „нарушения на просто извършване“, при които вредните последици /обществената опасност/ произтичат от самото осъществяване на изпълнителното деяние. Обстоятелството, че нарушението от този вид, квалифицирано като повторно е извършено за първи път, не може да обоснове извод за маловажност на същото. Ако се приеме обратното, то всяко първо нарушение би следвало да се квалифицира като маловажен случай, а не това е целта на обективирания в чл. 28 от ЗАНН правен институт.

Съгласно разпоредбата на [чл. 63, ал. 3 от ЗАНН](#), ред. ДВ, бр. 94 от 2019 г., в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). Съгласно разпоредбата на [чл. 143, ал. 3 от АПК](#), "Когато съдът отхвърли оспорването или подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административния акт е благоприятен, има право на разноси". От изложеното следва, че в полза на АНО, следва да бъдат присъдени разноси за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определи в размер на 60 лева, съобразно уважената част на иска, които следва да бъдат заплатени от жалбоподателя на ОД МВР В..

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА пункт 1, пункт 2 и пункт 3 на наказателно постановление Н П № 23-0819-001267/04.05.2023г. на Началник група в сектор ПП при ОД на МВР - В., с което на И. Л. К. са наложени административни наказания : **“ГЛОБА”** в размер на 50 лева, на основание чл.183 ал.4 т.7 от ЗДП; **ГЛОБА** в размер на 50 лева, на основание чл.181

т.1 от ЗДП, - **“ГЛОБА”** в размер на 10 лева, на основание чл.183 ал.1 т.1 пр.1 от ЗДП.

ОТМЕНЯ пункт 4 на наказателно постановление Н П № 23-0819-001267/04.05.2023г. на Началник група в сектор ПП при ОД на МВР - В. , с което на И. Л. К. е наложено административно наказание **“ГЛОБА”** в размер на 10 лева, на основание чл. 183 ал.1 т.1 пр.2 от ЗДП .

ОСЪЖДА И. Л. К. ЕГН ***** да заплати на ОД на МВР - В. сумата от 60.00 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд-В..

Съдия при Районен съд – В.: _____